

A Fővárosi Ítéltábla a FACTOR Kereskedelmi, Szolgáltató és Ügyvitelszervező Korlátolt Felelősségű Társaság (**felszámoló címe**, képviseli: dr. Gáspár Sándor jogtanácsos) felszámoló által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek, a Dr. Szijártó Ügyvédi Iroda(**alperes jogi képviselőjének címe**, ügyintéző: Lévainé dr. Szijártó Mariann ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen 11.906.527 forint és járulékai megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2012. november 26-án meghozott 14.G.40.172/2010/35. számú ítélete ellen az alperes részéről 36. és 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül meghozta - az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 50.000 (Ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárással felmerült 280.000 (Kettőszáznyolcvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A ... Bíróság a 2007. december 14-én előterjesztett kérelem alapján a 2008. szeptember 23-án jogerőre emelkedett végzésével elrendelte a felperes felszámolását és felszámolóként - a kijavító végzés tartalma szerint - a Factor Kereskedelmi, Szolgáltató és Ügyvitelszervező Kft-t jelölte ki. A felszámolás közzétételére - mely egyben a felszámolás kezdő időpontja - 2008. november 17-én került sor.

A felszámolás elrendelését követően, 2009. május 13-án az alperes, mint a felperes ügyvezetője átadta a felszámolónak az általa aláírt 2008. évi tevékenységet záró mérleget, illetve főkönyvi kivonatot. Az átadott iratok szerint a felperes pénztárában

a felszámolás kezdő napján 3.500.000 forint volt, illetve a főkönyvi kivonat feltüntetett 7.089.533 forint összeget alperesi tartozás címén. Ezen alkalommal a felszámoló felhívta az alperest a törvényben előírt vagyonátadási és elszámolási kötelezettsége teljesítésére, majd, mivel ez nem történt meg, 2009. július 1-jén ismételten írásban felszólította a fentiekre, melynek azonban az alperes továbbra sem tett eleget. Megállapítást nyert, hogy a felszámolás elrendelését megelőzően, 2007. május 21-én az alperes a Y. Kft-től 168.822 forint összeget vett át, azonban a könyvelésben a számla kiegyenlítése nem került rögzítésre.

A felperes módosított keresetében 11.906.527 forint tőke, és ennek az összegnek 2008. november 17. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata, illetőleg a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hangoztatta, hogy az alperes a tevékenységet záró mérlegben feltüntetett 3.500.000 forint pénzeszközt nem adta át, nem fizette meg a kimutatott 7.089.533 forint tartozását, illetve nem számolt el a felperesi társaság követeléseit fejében átvett 1.316.994 forint összeggel sem. A kereseti kérelem jogalapjaként a 2006. évi IV. törvény 21. § (1) és (3) bekezdésére, a 30. § (2) bekezdésére, illetőleg az 1991. évi XLIX. törvény 4. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a 48. § (1) bekezdésére utalt.

Az alperes az eljárás során a 168.822 forint vonatkozásában a kereseti kérelemben foglaltakat elismerte, míg ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. A 3.500.000 forint pénzeszköz vonatkozásában hangoztatta, hogy az ténylegesen nem készpénz volt, hanem váltó, mely tévesen került könyvelésre, míg a 7.089.533 forint tartozás fennállását vitatta. Az 1.316.994 forint összegű követelést érintően - az elismert 168.822 forint összegű követelésen felül - állította, hogy az átvett követelések könyvelése és bevételezése megtörtént, így ezen a jogcímen tartozása nem áll fenn a felperes felé.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelemnek részben helyt adva kötelezte az alperest 3.668.822 forint tőke és ezen összeg után 2008. november 17-étől a kifizetésig járó késedelmi kamat megfizetésére, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá a felperest 100.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíj alperes részére, míg az államnak külön felhívásra 350.000 forint összegű eljárási illeték és 125.000 forint összegű költség megfizetésére, megállapítva, hogy az ezt meghaladó illetéket és költséget az állam viseli.

A határozat indokolásában - a kereseti kérelemben érvényesített követelések közül - a 3.500.000 forint pénzeszköz vonatkozásában a meghallgatott tanú vallomása alapján megállapította, hogy a pénzeszköz rovatban feltüntetett 3.500.000 forint nem azonos a 3.500.000 forint összegű váltóval. A kirendelt igazságügyi szakértő ugyancsak azt állapította meg, hogy a kiállított idegen váltó lekönyvelésre nem került, illetve az idegen váltónak sem a befogadása, sem a készpénzért történő vásárlása nem állapítható meg. Rögzítette továbbá azt is, hogy a rendelkezésre álló információk alapján sem a volt könyvelőnek, sem a szakértőnek nem áll módjában az idegen váltó helyes számviteli elszámolása.

A törvényszék megjegyezte, a 2008. évi tevékenységzáró mérleget az alperes készítette, azt aláírásával ellátta, melyben a megjelölt pénzeszköz feltüntetésre került, így azt a bíróság az alperes tartozás elismerésének tekintette. A Ptk. 242. §

(1) bekezdésében írtak felhívását követően kifejtette, mivel a tevékenységet záró mérlegben foglaltak valódiságát az alperes aláírásával igazolta, továbbá a könyvelő tanúvallomása az alperes érdemi ellenkérelmében felhozottakat cáfolta, de a szakértői vélemény sem támasztotta alá azt az alperesi álláspontot, mely szerint a váltó lekönyvelése megtörtént volna, így a bíróság azt állapította meg, hogy ezen összeggel a felperes rendelkezett a felszámolási eljárás megindulásakor. Így - figyelemmel a Cstv. 4. § (1) bekezdésre is -, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a 3.500.000 forint pénzeszköz a felszámolás kezdő időpontjában nem képezte a felszámolási vagyon részét, azonban ezt igazolni nem tudta.

Nem találta azonban alaposnak az elsőfokú bíróság a 7.089.533 forint vonatkozásában a kereseti kérelmet. Azon túl, hogy az alperes vitatta a fenti összegű tartozás fennállását, a szakértő is úgy nyilatkozott, hogy a tételes nyilvántartás hiánya miatt a nyilvántartott követelés be nem azonosítható, illetőleg a nyilvántartott vevőkövetelés nem valós adat. Ebben a körben a szakértői vélemény az alperesi álláspontot támasztotta alá, így nem állapítható meg, hogy az alperesnek ilyen összegű tartozása állna fenn a felperessel szemben.

Az 1.316.994 forint összegű követelésállományból a Y. Kft.-től átvett 168.822 forint tekintetében az alperes elismerő nyilatkozatot tett, míg ezt meghaladóan - a végrehajtási ügyben átvett 150.000 forint kivételével - a bizonylatok a könyvelési anyagban fellelhetők. Így a 998.172 forint átvétele a könyvelési anyagban rögzítésre került, míg a végrehajtás során átvett vételár különbözet jegyzőkönyvvel igazolt, mivel a jegyzőkönyvben a vételárba beszámított 150.000 forint vételár különbözet készpénzzel történő kiegyenlítése szerepel. Mivel az alperes által is elismert Y. Kft.-től átvett összeg kivételével a fennmaradó részben a bevételek lekönyvelésre kerültek, így alaptalan a felperes arra való hivatkozása is, hogy az alperes ezekkel a pénzeszközökkel nem számolt el.

Mindezekre figyelemmel a bíróság a 3.500.000 forint pénzkészlet, valamint az alperes által is elismerten átvett, de le nem könyvelt 168.822 forint pénzeszköz megfizetésére kötelezte az alperest.

A törvényszék rögzítette, hogy a felperes túlnyomórészt pervesztes lett, így a pernyertesség-peresztesség arányában kötelezte a felperest az alperes perköltségének a megfizetésére, valamint a peresztessége arányában kötelezte az állam által előlegezett illeték és költség arányos részének a megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az ítélet részbeni megváltoztatását és a marasztalás összegének 168.822 forintban történő megállapítását, míg egyebekben a felperesi kereset elutasítását és a felperes perköltség viselésére való kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az eljáró törvényszék tévesen értékelte a bizonyítékokat a váltó összege tekintetében, mivel a szakvélemény értelmében nem állapítható meg, hogy e körben anyagi felelősség terhelné. Bejelentette, hogy a váltó követelés a mai napig fennáll, annak összegét a kötelezett nem térítette meg.

Fellebbezése részletes indokolásában kifejtette, az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetés alapján utasította el a felperes keresetét a 7.089.533 forint összegű tartozás vonatkozásában, míg a 168.822 forint összegű tartozás fennállását maga is

elismerte. Állította azonban, hogy a 3.500.000 forint összeg tekintetében a felperes követelése alaptalan, ilyen összeg a felszámolás időpontjában nem állt a felperes rendelkezésére. Úgy vélte, hogy a tanúként meghallgatott könyvelő részéről „nagyfokú hozzá nem értés került felszínre”, és sem a könyvelő, sem a szakértő nem tudta megállapítani a 3.500.000 forint összegű hiány okát. Megjegyezte, hogy a hiány létezését a felperesnek kellett volna bizonyítania.

Tévesnek tekintette az elsőfokú bíróság arra vonatkozó álláspontját is, mely szerint az adóbevallás aláírása tartozás elismerésének minősül, mivel azt a jogosult felé kell címezni, így adott esetben az adóhatóság felé címzett nyilatkozat tartozás elismerésként nem értelmezhető. A bizonyítási teher e körben a felperest terhelte, vagyis neki kellett volna bizonyítania, hogy az alperes okozta a hiányt. Arra is hivatkozott, hogy a könyvelő szakmai hozzáértése hiányában az adóbevallásban olyan adatok kerültek feltüntetésre, melyek nem felelnek meg a valóságnak, míg az adóbevallást azért írta alá, mert azt feltételezte, hogy a váltó követelés ilyen módon került könyvelésre. Elismerte, hogy nem volt tisztában a helyes könyveléssel, de - úgy vélte - ez nem is várható el a vezetőtől.

Véleménye szerint a felperesnek kellett volna bizonyítania a hiányt, azt, hogy az ténylegesen miért keletkezett, mi az alapja, illetve, hogy az az alperesi magatartással hozható összefüggésbe. A bizonyítási terhet ez által a törvényszék tévesen jelölte meg.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes perköltségviselésre való kötelezését kérte.

Nem fogadta el a 3.500.000 forint összegű felperesi követelés alaptalanságát érintő alperesi előadást. Úgy vélte, a szakértői vélemény ezt cáfolja, a szakértő egyértelműen nyilatkozott arról, hogy a váltó lekönyvelésre nem került, így téves a nem megfelelő váltókönyvelésre való hivatkozás. Téves továbbá a könyvelő hozzá nem értésére való hivatkozás is, mivel a könyvelő a számviteli alapelvek alkalmazásával járhat el.

Rámutatott arra is, hogy a törvényszék nem az adóbevallás, hanem a tevékenységet záró mérleg aláírását értékelte tartozás elismeréseként. Megjegyezte, az alperes hosszabb ideje ellátta a felperesi társaság irányítását, és aláírásával ismerte el a 2008. évi tevékenységet lezáró mérleg valódiságát, így azt is, hogy az adós pénztárháza 3.500.000 forint, de a mérleghez szükséges okiratokat is az alperes szolgáltatta. Hasonló tárgyú bírósági döntésre utalással hangoztatta, hogy ha az ügyvezető a tevékenységet lezáró mérlegben szereplő vagyonnal nem tud elszámolni, ezért önmagában is helytállási kötelezettséggel tartozik. E körben pedig a törvényszék teljes körű bizonyítást folytatott le, melynek keretében a tanúként meghallgatott könyvelő úgy nyilatkozott, hogy a pénzeszköz rovatban feltüntetett összeg nem azonos a váltóval. Így a törvényszék jogosan értékelte a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt tevékenységet záró mérleget a tartozás vonatkozásában tartozás elismerő nyilatkozatként, és az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a mérlegben feltüntetett adatok ellenére a 3.500.000 forint pénzeszköz a felszámolás kezdő időpontjában nem volt meg.

A Fővárosi Ítéltábla a tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

Az elsőfokú bíróság az alperes részére a sorszámú végzésével teljes személyes költségmentességet engedélyezett.

A felek az ügyben tárgyalás tartását nem kérték, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján - figyelemmel a Pp. 247. §-ára is - a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között, az alperest 3.500.000 forint összeg megfizetésére kötelező rendelkezés tekintetében bírálta felül.

Az alperes fellebbezése azonban nem alapos, a fellebbezésben felhozottak nem alkalmasak a marasztalás összegének fellebbezésben foglaltak szerinti megváltoztatására.

Tekintettel arra, hogy a felperes felszámolására irányuló kérelem előterjesztésére 2007. december 14-én került sor, így jelen felszámolási eljárásra - és ezáltal az ügyvezetőnek (alperes) a felszámolóval kapcsolatos kötelezettségeire - a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló, a 2007. évi LXXVIII. törvénnyel is módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) rendelkezései vonatkoznak. E törvény 48. § (1) bekezdése szerint a felszámoló az adós követeléseit behajtja, igényeit érvényesíti, és vagyonát értékesíti. Az adósi vagyonra vonatkozóan a Cstv. 4. §-a tartalmaz rendelkezést, melynek (1) bekezdése értelmében a csődeljárás és a felszámolási eljárás körébe tartozik a gazdálkodó szervezet minden vagyona, amellyel a csőd- vagy a felszámolási eljárás kezdő időpontjában rendelkezik, továbbá az a vagyon, amelyet ezt követően az eljárás tartama alatt szerez.

A felhívott törvény 31. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezetője köteles a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal záróleltárt, valamint éves beszámolót, egyszerűsített éves beszámolót vagy egyszerűsített mérleget (a továbbiakban: tevékenységet lezáró mérleg), továbbá adóbevallást és az eredmény felosztása után zárómérleget készíteni, és azt a felszámolás kezdő időpontját követő 45 napon belül a felszámolónak és az adóhatóságnak átadni.

A gazdálkodó szervezet vezetőinek általános felelősségére - egyebek mellett - a Gt. 30. § (2) bekezdése tartalmaz rendelkezést.

A felszámolási eljárásra irányadó jogszabályi rendelkezések alapján az adós gazdálkodó szervezet vezetője - adott esetben az alperes - köteles a felszámoló felé az adós cég vagyonával elszámolni, illetve az adósi vagyont a felszámoló részére átadni. E jogszabályi rendelkezések célja, hogy a felszámoló a feladatai ellátásához szükséges információ és vagyon birtokába kerüljön. Abban az esetben pedig, ha ezen kötelezettségét felróható módon megszegi, melynek következtében kár keletkezik az adós vagyonában, úgy ennek megfizetésére kötelezhető.

Az adott ügyben a felperes a Gt. 21. és 30. §-ára, valamint a Cstv. 4. §, és 48. § (1) bekezdésére alapítottan, de lényegében az ügyvezetőt terhelő vagyonátadási kötelezettség megsértése miatt kérte az alperes kötelezését a módosított

keresetében összesen 11.906.527 forint tőke és járulékai megfizetésére, utalva arra, hogy megfizetni kért pénzeszköz egy része (3.500.000 forint), valamint az alperessel szemben fennálló 7.189.533 forint összegű követelés a tevékenységet záró mérlegben is feltüntetésre került, de emellett az alperes további 1.316.994 forint átvett összeggel sem számolt el. Az elsőfokú bíróság döntésében - a kereseti kérelmet részben alaposnak találva - az alperest a tevékenységet záró mérlegben feltüntetett pénzeszköz (3.500.000 forint), valamint az alperes által is elismerten átvett, de azzal a felperes felé el nem számolt 168.822 forint megfizetésére kötelezte, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az alperes fellebbezésében alap nélkül sérelmezte a tevékenységet záró mérlegben - és nem az adóbevallásban - is feltüntetett 3.500.000 forint pénzeszköz megfizetésére kötelezését, mivel - mint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt - ezen összeg meglétét az alperes által aláírt, és a felperes részére átadott tevékenységet záró mérleg, illetve főkönyvi kivonat tartalma igazolta.

Megalapozatlanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, azaz nem bizonyította, hogy „ezen összeg, mint hiány valóban létezett”. A fenti dokumentumok csatolásával ugyanis a felperes igazolta az állítását, vagyis az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tett.

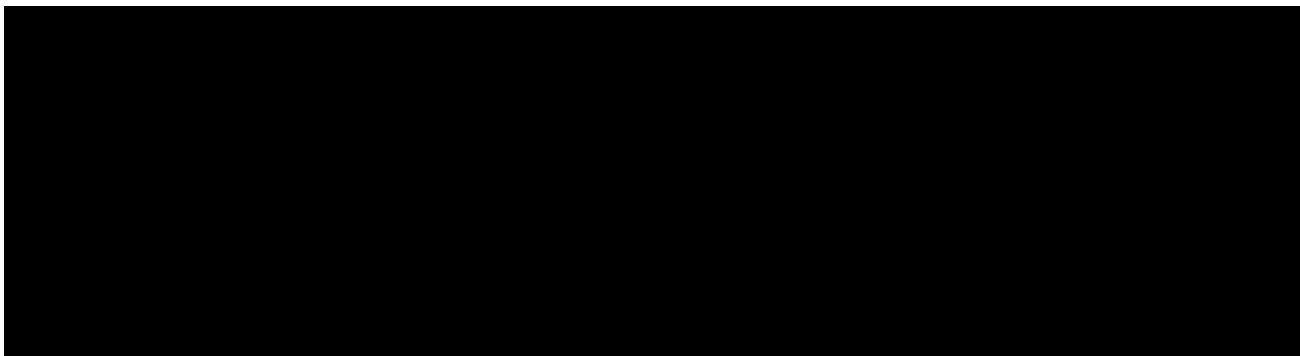
A Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A Pp. 164. § (1) bekezdése pedig arról rendelkezik, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Mivel a mérleg adatainak a valódiságáért az alperes tartozik felelősséggel, így a felperes az állítását bizonyította. Ezért tévesen hivatkozott az alperes arra, hogy a felperest további bizonyítási kötelezettség is terhelte a tekintetben, hogy a feltüntetett összegnek mi az alapja, és az összefüggésbe hozható-e az alperesi magatartással. Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher megállapításakor, és helyesen oktatta ki az alperest az őt terhelő bizonyítási kötelezettségére is.

Alaptalanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a mérlegben feltüntetett pénzeszköz a meg nem térült idegen váltó összegét takarja, ugyanis ezt az alperes indítványa alapján lefolytatott bizonyítási eljárás eredménye - a tanú vallomása, illetve a szakértői vélemény megállapításai - cáfolták. Önmagában pedig az arra való hivatkozás, hogy a tevékenységet záró mérleg, illetve a főkönyvi kivonat tartalmával ellentétben a felperes nem rendelkezett a megjelölt pénzeszközzel, illetve tévesen került sor annak könyvelésére, nem elegendő az okirat tartalmának a kétségbe vonására. E körben a szakértő egyértelmű megállapítást tett, mely megállapításokat az alperes sem vonta kétségbe, de a tanúvallomás sem támasztja alá az alperes állítását, melyre egyébként a bíróság felhívása ellenére észrevételt nem tett.

Mivel pedig az alperes az általa indítványozott bizonyítási eljárás lefolytatása ellenére nem bizonyította, hogy a 3.500.000 forint tévesen került pénzeszközként feltüntetésre, így helytállóan járt el a törvényszék akkor, amikor ezen összeg megfizetésére kötelezte az alperest. A rendelkezésre álló adatok ugyanis azt

igazolták, hogy az alperes, mint a felperes vezetője a jogszabályban előírt kötelezettségét megszegte azzal, hogy az általa aláírt mérlegben megjelölt pénzeszközt, mint adósi vagyont nem adta át a felperes részére.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint, helyes indokai alapján - a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel - helybenhagyta.

Budapest, 2013. július 8.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző